

de Uitdienstbode

PERIODIEK VOOR DE LEDEN VAN DE KRING UVA-SENIOREN VAN DE UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

Mieke Zaanen praat de senioren bij	1
De Oranjes op een Kringbijeenkomst	2
Senioren op excursie: Bezoek aan de Artis Bibliotheek	4
Het getal: (Ruim) 30.000	5
Aan het woord...	6
Op de grens...	7
Petite Histoire	8
Kringlid Cees Mulder exposeert	9
Van achter de geraniums	10
Wie staan er op deze foto?	11
Bestuursmededelingen	12

Mieke Zaanen praat de senioren bij

Buiten is het vijftwintig graden, binnen in de Amsterdamse Academische Club zit een nogal klein uitgevallen gezelschap, leden van de Seniorenkring. Kennelijk hebben nogal wat leden met dit stralende nazomerweer de voorkeur gegeven aan strand en bos of de tuin. Of ze zijn onderweg naar de Club op een terrasje neergestreken. In de zaal zitten zo'n vijftig mensen. Dat is een magere opkomst, vooral als je bedenkt dat het voltallige bestuur en de voltallige redactie van de Uitdienstbode deel uitmaken van het gezelschap. En als je dan ook nog van de voorzitter te horen krijgt dat de Kring inmiddels zo'n 300 leden heeft. Maar ja, niemand kon natuurlijk weten dat het zulk prachtig nazomerweer zou worden.

"Nou, daar sta ik dan..."

Het heeft geen enkele invloed op het enthousiasme van Mieke Zaanen, secretaris van onze universiteit en als zodanig opvolger van onze voorzitter, Ruud Bleijveld. Ze begint met een recht uit het hart komend: "Nou, daar sta ik dan...", om vervolgens te melden dat ze zich een beetje de moeder van onze Kring voelt: toen ze een periode ook het Bureau Alumnirelaties en het Universiteitsfonds onder haar hoede had, had ze aan de wieg ervan gestaan. En het praatje dat ze vervolgens houdt lijkt op een *State of the Union*, met als centrale boodschap: het gaat goed met de UvA. Die boodschap wordt uitgedragen door een nieuwe *Corporate Campaign* met als slogan: We are U, met de bekende drie kruisjes door de U. Een vondst, vindt de secretaris. Maar hm, ik weet het nog niet zo net. Ik vind het net zo'n leus als *I Amsterdam* van de gemeente Amsterdam en *That's Me* van de NH Hotels. Inderdaad leuk gevonden mischien, maar mij zeggen dat soort leuzen weinig. Maar dit terzijde. De campagne wordt ondersteund door

prachtige zwartwitposters waarop zo'n honderd medewerkers en studenten poseren onder leuzen als *Hungry for discussion*, *Curious by nature*, *Onafhankelijk en uitgesproken*, en *No guts, no glory*. Heel inspirerend, ik kan niet anders zeggen.

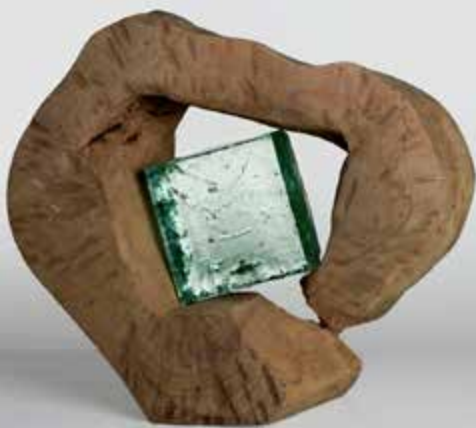
Enkele getallen

Uit de rest van haar verhaal destilleer ik vijf thema's. Eerst een aantal veelzeggende getallen. Dan het thema onderwijs en onderzoek. Vervolgens het thema concentratie. Dan wat er gezegd is over samenwerking met HvA en VU. En tenslotte de bestuurlijke en administratieve organisatie. Er kwam nog wel ▶

OPROEP

Wanneer u gepensioneerde collega's kent, die nog niet in contact staan met de Kring UvA-senioren, informeer hen dan over het bestaan van de Kring.

125 AMSTERDAMSE UNIVERSITEITS-VERENIGING 1889-2014

Eén van de kunstwerken van Louis Deen (p. 6)

meer aan bod, maar ik beperk me tot de thema's die mij het meest aanspreken.

Allereerst dus wat getallen. De UvA heeft, afgerond, 5000 medewerkers en zo'n 30.000 studenten (al komt Mieke in haar praatje met het getal 33.000, maar dat getal krijg ik niet bevestigd; later meldt ze me dat voor 2014 de teller al op 32.040 staat, "en dat is nog niet de eindstand". (Zie ook Het Getal, elders in dit nummer). Maar nemen we de UvA, de HvA en de VU samen dan hebben we het over zo'n 100.000 studenten en zo'n 14.000 medewerkers! Dat betekent dat één op de acht Amsterdammers student is... En de drie instellingen beheren samen een budget van 1,4 miljard.

Onderwijs en onderzoek

Het aantal studenten blijft groeien, wat het gevaar inhoudt dat ingeboet wordt op kwaliteit en de wal het schip keert. Natuurlijk wordt daar nauwlettend op toegezien. Het onderwijs moet onderzoeksgestuurd blijven, want daarmee onderscheidt de universiteit zich van de hogeschool. Wat dat onderzoek betreft: de UvA heeft de laatste jaren ingezet op een twintigtal onderzoekszwaartepunten. En dat betekent dappere keuzes maken. Kiezen om iets wel te doen houdt in dat je ook kiest om iets niet te doen. En daar, zegt Mieke, is de UvA niet altijd zo goed in geweest. Nu zijn er wel degelijk heldere keuzes gemaakt.

Concentratie

Ooit bevond de UvA zich op 175 verschillende adressen. Sommige adressen omvatten meerdere gebouwen, haast Ruud Bleijerveld eraan toe te voegen. De UvA beheerde dus een enorm aantal gebouwen. Nu is gekozen voor vier concentraties: Het Science Park met zo'n 5000 studenten, het Roeterseiland met zo'n 19.000 studenten, het AMC met zo'n 2000 studenten en dan komt er nu het concentratiepunt Stadscentrum, dat Mieke een nieuwe grote klus noemt. Op het Binnen Gasthuis-terrein komt 'bijna zeker' de Universiteitsbibliotheek en in het algemeen zullen de Geesteswetenschappen er gevestigd worden. Daar hebben we het over zo'n 6500 studenten. Een en ander betekent natuurlijk dat er gebouwen afgestoten worden; zo is het Bungehuis inmiddels bijna zeker verkocht.

Samenwerking

Volgens Mieke vormen UvA, VU en HvA één "geïntegreerde wrijvingsloze Amsterdamse onderwijs- en onderzoeksomgeving." "Samen kunnen we scherp aan de wind zeilen." Maar komt die fusie met de VU er nou wel of niet?, wil de zaal weten. "Nee, nee, nee, er komt géén fusie", zegt Mieke, "maar VU en UvA worden wel steeds betere burens." Studenten blijken en masse tegen te zijn omdat ze vrezden op één dag grote afstanden te zullen moeten afleggen, laten we zeggen van Science

Park tot de Zuidas. Mieke vindt dit typisch een gevalletje van framing. Zò groot zijn die afstanden nou ook weer niet.

Bestuurlijke en administratieve organisatie

Dit is een onderwerp dat een secretaris natuurlijk na aan het hart ligt. En Mieke meldt trots dat de UvA haar zaakjes goed op orde heeft. Neem nou de Raad van Toezicht. In het verleden waren er ook leden die amper kennis hadden van het wetenschapsbedrijf, maar tegenwoordig is er een Raad die ook in zijn samenstelling laat zien betrokken te zijn bij wat de core business is van een universiteit: onderwijs en onderzoek. Regelingen en reglementen zijn vastgesteld, de data zijn op orde en dat leidt tot een transparante bedrijfsvoering. Mieke meldt één wapenfeit niet zonder trots: afgelopen jaar kwam de UvA in één keer door de onderwijsstoets, en dat terwijl de visiterende commissie een chaos had verwacht. Maar ze waarschuwt wel voor zelfgenoegzaamheid: volgend jaar is er wéér een audit!

Onze secretaris is dus tevreden: "Wat we van plan waren, komt er uit, zonder lawaai". Oftewel: we timmeren aan de weg zonder bortstklopperij. Geen wonder dat ze haar baan de leukste baan van de hele UvA vindt. ■

◆ Frans Willemsen

De Oranjes op een Kringbijeenkomst

De Kring UvA-senioren heeft zich ten doel gesteld de band tussen de UvA en de gepensioneerden en de band tussen de UvA-gepensioneerden onderling te verstevigen. Om die reden kwamen tot nu toe op de Kringbijeenkomsten, die drie keer per jaar in de Amsterdamse Academische Club georganiseerd worden, steeds prominente UvA-ers vertellen over hoe de UvA er bij staat. Deze keer werd van die formules afgeweken. De Oranjes waren het onderwerp van gesprek. En dat viel nog best uit te leggen, zo meende Kringvoorzitter Ruud Bleijerveld in zijn openingswoord, omdat de Oranjes vaak graag geziene gasten bij de

UvA zijn en bijvoorbeeld Koningin Wilhelmina een eredoctoraat van onze universiteit ontving (zie Petite Histoire p. 8). Dr. Ad Welschen (1943), gepensionerd wetenschappelijk medewerker, was taalkundige bij de UvA bij de studie Nederlandse Taal en Cultuur en de laatste vijf jaren docent bij de International School for Humanities and Social Studies. Als lid van de Kring UvA-senioren deed hij het bestuur het aanbod een lezing voor de Kring te houden met de titel: Het ontstaan van Nederland en de rol van de Nassaus. Het bestuur reageerde enthousiast en zo zat op woensdagmiddag 11 juni de

Academische Club vol met koningshuisgeïnteresseerden, die een gedegen verhaal gepresenteerd kregen over de voor- en nazaten van Willem van Oranje. Want daar begint over het algemeen de vaderlandse geschiedenis mee, terwijl het geslacht Nassau veel eerder en ook al veel langer in de Nederlanden actief was (zie kader).

Ad Welschen had een uur nodig om de geschiedenis voor ons uit te tekenen. Via Maurits en Frederik Hendrik, het Stadhouderloze Tijdperk en de Bataafse Tijd kwam hij bij de eerste Nationale Grondwet, opgesteld door het Voorlopig Bewind (volgens Ad een junta) bestaande uit Frans Adam van der Duyn van Maasdam, Gijsbert Karel van Hogendorp en Leopold van Limburg Stirum. Daarna volgden de konin-

gen gevolgd door de koninginnen. Dit jaar bestaat het Koninkrijk der Nederlanden tweehonderd jaar. Er zijn daarom mooie biografieën verschenen van de koningen Willem I, II en III.

Na de lezing was er gelegenheid tot het stellen van vragen. Vooral de verbinding met de Friese tak van de Oranjes diende uitgelegd te worden en de aanwezigen waren benieuwd of Ad lid was van het Republikeins Genootschap. Vanzelfsprekend werd deze bijeenkomst afgesloten met een oranjebittertje, dat een groot aantal leden voor de eerste keer in hun leven tot zich namen. ■

➡ **Ton Dujardin**

Stukje geschiedenis: Oranje voor Willem van Oranje

In 1403 trouwt graaf Engelbert I van Nassau met Johanna van Polanen in Breda. Zij krijgen steeds belangrijkere functies toebedeeld van de Bourgondische en Habsburgse hertogen die grote delen van de Nederlanden als landheren besturen. Hun zoon is Johan IV. Bij de dood van zijn vader in 1442 erfde hij de Nederlandse bezittingen van het Huis Nassau. Johan IV trouwde met Maria van Loon-Heinsberg en hun zoon is Engelbert II van Nassau. In 1451 erfde hij van zijn kinderloos gestorven jongste broer Hendrik (1414-1450) de Duitse gebieden van het Huis Nassau, Nassau-Dillenburg. Hij benoemde Hendrik III van Nassau-Breda, een zoon van zijn broer, tot zijn erfgenaam. Hendrik III trouwt met de Bourgondische edelvrouwe Claudia van Chalon.

Hun zoon René van Chalon erft het soevereine prinsdom Orange van zijn oom Philibert van Chalon. Als René in 1544 kinderloos sterft, laat hij zijn bezittingen na aan zijn Duitse neef Willem van Nassau (1533-1584). Als Willem van Oranje is hij de stamvader van het Huis Oranje-Nassau. Orange was namelijk een, overigens tamelijk onbeduidend prinsdom, wat betekent dat Willem een soeverein vorst werd als Prins van Oranje (en Graaf van Nassau). Als Willem in 1584 wordt vermoord, erft zijn zoon Filips Willem de prinselijke titel, maar deze zoon bevindt zich als gijzelaar aan het Spaanse Hof. Als deze zoon in 1618 sterft, erft zijn halfbroer Maurits de prinselijke titel. Hij beschouwt zichzelf vanaf dan als soeverein vorst (terwijl hij tegelijkertijd stadhouder, dus plaatsbekleder van de koning is, een merkwaardige positie), wat onder andere blijkt uit het feit dat hij zich vanaf dan laat vervoeren in een koets, bespannen met zes witte schimmels, het prerogatief van soevereine vorsten. De Gouden Koets wordt nog steeds getrokken door zes paarden.

Oranjebitter en oranjelikeur

Oranjebitter en oranjelikeur zijn likeuren bereid uit gedestilleerde curaçaoschillen, pomekens en brandewijn. Oorspronkelijk is aan oranjelikeur suiker toegevoegd en aan oranjebitter niet.

Oranjebitter wordt gedronken tijdens feestelijkheden rond het Nederlandse Koninklijk Huis. Oranjelikeur werd na 1620 ontwikkeld ter ere van verschillende door prins Frederik Hendrik gewonnen veldslagen. Tot circa 1800 was de drank vrij onbekend. Na het aantreden van de eerste Oranjekoning Willem I in 1814 werd het product vernieuwd op de markt gebracht. Dit keer zonder suiker. Vandaar de naam oranjebitter.

Tegenwoordig is men niet meer gecharmeerd van bitters en voegen de meeste producenten weer wat suiker toe.

Hoe kon je vroeger als student gratis in Artis komen? Je schreef je bijvoorbeeld in voor het bijvak 'dierpsychologie' en dan kreeg je een Artiskaart of je ging naar de Artis Bibliotheek zogenaamd om daar te studeren en dan na luttele uren stiekem de toegangsdeur tot de dierentuin te nemen. Maar op 21 augustus bezochten de senioren de Artis Bibliotheek om kennis te maken met de bibliotheek, voor zover die bij de deelnemers nog niet bekend was, en uitleg te krijgen over de bijzondere boekencollectie. Vanwege de beperkte ruimte in de bibliotheek waren er twee groepen gevormd.

De Artis Bibliotheek (de 'papieren' dieren) was eerst samen met de opgezette en de levende dieren (zij die niet buiten konden blijven) gehuisvest in een houten gebouwtje achterin de tuin. Maar Artis groeide en ook het boekenbezit nam toe, vooral door de particuliere aankopen van de eerste directeur G.F. Westerman. Op 1 januari 1858 werd de bibliotheek opengesteld voor de leden en kon men op dinsdag en donderdag tussen 11.00 en 16.00 uur boeken raadplegen. Wel moest men van te voren een afspraak maken en op de dag zelf zich melden bij de bibliothecaris. Er golden strikte regels: zelf boeken uit de kast halen was er niet bij en ook mocht je bij het maken van afschriften geen inkt gebruiken, deze laatste regel geldt trouwens nog steeds. Aangezien de 'papieren' collectie door schenkingen en aankopen steeds meer groeide en de conditie van het houten gebouwtje zeer slecht was, vond het bestuur van Artis dat men toe was aan een nieuw, stenen gebouw. Het bestuur gaf de architect G.B. Salm (1831-1897), die reeds eerder voor Artis had gewerkt, opdracht een gebouw te ontwerpen aan de Plantage Middenlaan waar zowel de 'boekery' als de levende have een plek zouden krijgen. Eind 1867 was het gebouw praktisch gereed en in januari 1868 werd het opgeleverd, waarna in het voorjaar van 1868 het boekenbezit naar de nieuwe locatie verhuisde. In 1939 is de Artis Bibliotheek formeel in

handen van de Universiteit van Amsterdam gekomen en sinds 2005 maakt de bibliotheek deel uit van de Bijzondere Collecties van de Universiteit.

In de bibliotheek werden we ontvangen door de conservator Hans Mulder. Sinds 1 mei 2011 is hij conservator van de Artis Bibliotheek waar hij Piet Verkruijsse is opgevolgd. Historicus en boekwetenschapper Hans Mulder was in de Universiteitsbibliotheek van Utrecht conservator van de oude en bijzondere drukken. In Amsterdam is hij behalve conservator van de Bijzondere Collectie in de Artis Bibliotheek, ook projectleider van het digitaliseringprogramma van de *Iconographia Zoologica*, een prentencollectie met ruim 80.000 historische dierenafbeeldingen, om deze prentencollectie via Internet toegankelijk te maken.

Hans Mulder nam ons via de historische boeken mee op een reis door de tijd, waarbij vooral afbeeldingen uit twee prachtige boeken, dat van Johann Gustav Hoch en het boek van Maria Sibylla Merian, besproken werden. Het in 1770 verschenen boek van Johann Gustav Hoher bevat alleen maar geschilderde schelpen en is handgeschreven, niet gedrukt. Op een van de pagina's is bovenaan een zogenoemde 'wenteltrap', een schelp, te zien met daarbij de geschreven opmerking

'500 Fl.' (heel veel geld in die tijd en wie kon dat dan aanschaffen?). Uit een in 1762 gedrukte veilingcatalogus van de collectie van Willem Baart, aanwezig in de Artis Bibliotheek, is een annotatie te vinden dat er een 'wenteltrap' voor 545 Fl. is verkocht. Dus die prijs klopte wel zo'n beetje. In het boek van Maria Sibylla Merian, *Metamorphosis Insectorum Surinamensium. Ofte verandering der Surinaamse insecten* (Amsterdam 1705), zijn aan de hand van prachtig handgekleurde platen de ontwikkelingsstadia van verschillende vlindersoorten in hun natuurlijke habitat te zien.

De Duitse tekenares, schilderes en graveur Maria Sibylla Merian (1647-1717) kwam in 1691 met haar twee dochters in Amsterdam wonen. In 1699, 52 jaar oud, vertrok ze met haar jongste dochter naar Suriname om daar de tropische insecten te bestuderen. Na een tweejarig verblijf aldaar, keerde ze in 1701 terug naar Nederland en maakte ze bovengenoemd boek dat niet alleen in zeer leesbaar Nederlands is geschreven, maar ook historisch belangwekkende passages geeft over de slavernij, autochtone indianen en suikerrietplantages. Je zou haar een ecooloog *avant la lettre* kunnen noemen. Het exemplaar dat de Artis Bibliotheek bezit is van 1719, twee jaar na haar dood, maar telt waarschijnlijk nog wel enkele door haar ingekleurde platen aangezien het in haar atelier niet ►

ongewoon was om alvast platen voor toekomstige boeken in te kleuren.

Na de zeer boeiende lezing van Hans Mulder, kregen we een interessant exposé van kringlid Anne Troelstra over de reisverhalen van de Zwitser Johann Jakob Scheuchzer (1672-1733) die niet naar verre landen ging, maar voettochten maakte in de eigen ‘achtertuin’, n.l. de Zwitserse Alpen. Van deze voettochten deed hij verslag in *Itinera per Helvetia alpinae regiones* (1723). De reisverhalen op zich zijn wat saai, maar er zijn tal van interessante uitweidingen: welke kruiden zitten er bijvoorbeeld in de groene kaas uit Glarus of hoe leven de gemzen en Zwitserse draken. Draken? De wiskundige en

natuurwetenschapper Scheuchzer maakte ook gebruik van het retorische principe ‘autoriteit’. Er waren getuigenissen van geleerden uit de oudheid (‘autoriteiten’) en maatschappelijk betrouwbaar geachte getuigen over deze draken. In zijn verslagen illustreert hij de beschrijvingen van deze

draken met ‘gereconstrueerde’ afbeeldingen. Maar zijn hypothese was dat het om misvormde slangen en hagedissen zou gaan. Ook het ‘brullende’ meer (dat hij niet zelf heeft gezien) probeert hij wetenschappelijk te verklaren.

Na deze twee prachtige lezingen werd de excursie afgesloten met een qua bediening wat chaotisch verlopende lunch in Plancius, werden er weer contacten hernieuwd en werd er heel wat bijgepraat, onder andere over hoe je vroeger gratis in Artis kon komen. Maar de toegangsdeur van de bibliotheek naar Artis is afgesloten, dus zo kom je niet meer gratis Artis in! ■

➡ **Madzy Koudstaal**

Het Getal

(Ruim) 30.000

Wij senioren hebben de universiteit allemaal grondig zien veranderen. Laat ik die verandering samenvatten onder het kopje bedrijfsmatigheid. Van een negentiende-eeuws *Bildungsinstitut* met kleine koninkrijken in de vorm van faculteiten en subfaculteiten waarover hoogleraren vrijwel autonoom regeerden, werd de universiteit een bedrijf met producten: afgestudeerden, gepromoveerden, publicaties. Daarop worden vakgroepen en onderzoeksinstituten afgerekend. Ik heb nog meegemaakt dat tijdens een forumdiscussie over de toekomst van de universiteit een medewerker zich over die tendens beklaagde: hij had zelfs onlangs een functioneringsgesprek gehad. Kon de ontwikkeling duidelijker worden geïllustreerd? Het moest niet veel gekker worden. Waarop een studente achterin de zaal opstond om de medewerker toe te voegen dat hij wat haar betreft beter zijn mond kon houden: misschien kon hij eerst regelmatig op zijn werkgroepen verschijnen en misschien zou hij die voor de verandering ook eens kunnen voorbereiden. Collegevoorzitter Jan-Karel Gevers, die het forum voorzat, reageerde met: “Nou meneer, heeft u gelijk uw tweede functioneringsgesprek gehad!”. De zaal lag dubbel.

De UvA afficheert zich op haar website als de grootste universiteit van Nederland. Maar wat maakt een universiteit tot de grootste? Het aantal studenten, het aantal medewerkers, het aantal gebouwen, het aantal afgestudeerden, het aantal promoties? Of een optelsom van dit alles?

Wat maakt een bedrijf het grootste in zijn branche? Het aantal personeelsleden of het aantal vestigingen? Nee, de omzet. Of, als het een beursgenoteerde onderneming betreft, misschien de beurswaarde.

Maar een universiteit is geen bedrijf. Er gaat (veel) geld in om, maar kunnen we dat een omzet noemen? We hebben geen omzet, wel een budget (van 600 miljoen). En een beurswaarde hebben we al helemaal niet. Voor de grootte van een universiteit gelden zoals gezegd andere criteria.

Laten we het criterium studentenaantal eruit pikken. De UvA-website vermeldt: “ruim 30.000”. Maar op diezelfde pagina staat het aantal 29.783 voor de peildatum 1 oktober 2012, niks ruim 30.000 dus.. Gaan we via een link naar de kerncijfers van de UvA dan vinden we daar het getal 31.123, peildatum 1 oktober 2013. Wikipedia vermeldt het aantal van 32.165 voor het jaar 2011. Geen dramatische verschillen, zeker, maar welk cijfer moet ik geloven? Voor 2014 is overigens als ik dit schrijf nog geen getal bekend, al noemt Mieke Zaanen in haar praatje voor onze Kring (zie elders in dit nummer) het getal 33.000. Ik heb het nog nagevraagd bij de afdeling Strategie en Informatie die over de cijfertjes gaat. Wat is het nou, 29.783, 31.123, 32.165 of 33.000?

Onzin. Het is de pseudo-exactheid van het kookboek dat zegt: 2 teentjes knoflook. Iedereen die kookt, weet dat er knoepers van ‘teentjes’ zijn, maar ook minuscule. Ik moet daarbij denken aan het Indische mevrouwetje bij wie ik eens een kookcursus volgde en die de vraag van een cursist hoeveel er van een bepaald ingrediënt in het gerecht moest, beantwoordde met: “Zoveel als je lekker vindt”. Ik vond dat een prachtig antwoord en heel wat ‘exacter’ dan enig cijfermatig antwoord. ■

➡ **Frans Willemsen**

Op een druilerige vrijdagochtend fiets ik naar het huis van Louis Deen. Hij heeft me van harte uitgenodigd, tijdens de CREA-exkursie van onze Kring, om zijn beeldhouwwerken te komen bekijken. Hij vertelt het hier volgende verhaal.

“Na de HBS-B ben ik, min of meer toevallig, geneeskunde gaan studeren aan de Universiteit van Amsterdam. Biologie was op de middelbare school mijn lievelingsvak. Ik kom uit een arbeidersgezin en het was niet vanzelfsprekend dat ik ging studeren.

In militaire dienst in Utrecht werd ik na mijn geneeskundestudie, opnieuw toevallig, militair hulp-anaesthesist en dat leidde ertoe dat ik naar het Wilhelminagasthuis ben gegaan om de opleiding Anaesthesie te volgen bij professor Doreen Vermeulen-Cranch. Zij werd in 1949 de eerste (vrouwelijke) hoogleraar Anaesthesiologie in Nederland. Dat was een heel belangrijke fase in mijn leven. Ik heb toen ook samengewerkt met professor Ite Boerema en heb veel experimenteel werk gedaan in de tank van Boerema. De ‘tank van Boerema’ is een buisvormige operatiekamer, zo ontworpen om een atmosfeer van overdruk aan zuurstof te kunnen creëren ten behoeve van hartoperaties.

Het was rond mijn veertigste dat ik een grote behoefte voelde om met mijn handen te werken naast mijn werk als arts. Dat was de belangrijkste reden dat ik begon met houtbewerken. De eerste stukken waren nog heel primitief. Ik ben lessen gaan volgen bij beeldhouwers die leerlingen geweest waren van Piet Esser. En vrijwel meteen merkte ik dat dat bezig zijn met hout in een behoefte voorzag. Het gaf mij ruimte om te denken. Beeldhouwen is altijd een grote steun voor me geweest.

Wanneer ik aan een beeld begin is er een lange tijd van conceptie aan vooraf gegaan. Dat is geweldig intensief, je hoofd loopt ervan over. Dat heeft tot de uitspraak geleid: Ik denk in beelden (denkbeeld) en ik beeld mijn denken. Ik werk en denk graag in complementaire tegenstellingen. Dat klinkt natuurlijk vreemd. Maar kijk bijvoorbeeld naar de objecten waarin ik hout en glas

Beeldhouwen is altijd een grote steun voor me geweest

verwerk. Hout is aarde, glas is licht. Ze ontmoeten elkaar in mijn beelden. En zo zie ik ook de Geneeskunde en de Geneeskunst als een in elkaar overvloeiend samenspel. Geneeskunde betekent uit elkaar halen, je laat niets bepalen als je geen reden hebt om het te laten bepalen. Geneeskunst daarentegen zet weer in elkaar: hoe ga je om met de vele gegevens die je hebt? Hoe zet je de gegevens weer in elkaar zodat je weer een heel mens krijgt? Geneeskunde en geneeskunst zijn niet tegengesteld maar zijn complementair.

Als kunstenaar heb je altijd grote voorbeelden. Ik ben enorm geïnspireerd geraakt door het werk van de Engelse beeldhouwster Barbara Hepworth. Beelden van haar staan onder andere in het Kröller Müller museum. Van Piet Esser heb ik thuis een mooi beeld staan evenals van de vorig jaar gestorven Theresia van der Pant. Ik heb haar goed gekend. Ik werkte in de operatiekamer veel samen met Professor Pim Brummelkamp. Met hem deelde ik een grote belangstelling voor kunst. Brummelkamp was naast chirurg en hoogleraar een verwoed kunstverzamelaar. Hij is de aartsvader van de enorme AMC-kunstcollectie. Bij zijn afscheid in 1992 hingen er vijfduizend werken in de in totaal 93 kilometer lange gangen van het ziekenhuis. Volgens het AMC is het de grootste permanent toegankelijke verzameling naoorlogse, Nederlandse beeldende kunst.

In mijn werkzame leven als gespecialiseerd arts onderscheid ik drie periodes. Tien jaar was ik verbonden aan het oude WG, tien jaar aan het Binnen-gasthuis en tien jaar aan het AMC. Daarna heb ik partiel veel in de West-Indies (Suriname) gewerkt. Tot mijn vijfenzeventigste. Nu woon ik al weer acht jaar met mijn vrouw in de binnenstad van Amsterdam. “ ■

◆ Ton Dujardin

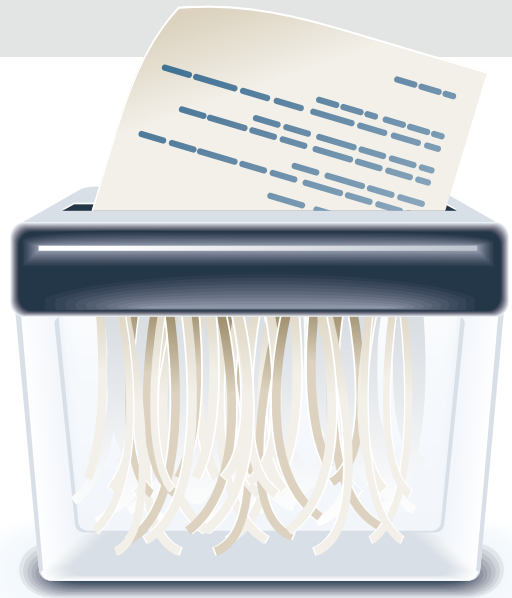
De een kijkt er al jaren naar uit. De ander ziet er erg tegenop. Een ding is zeker: met pensioen gaan betekent een periode van transitie van de ene naar de andere levensfase. Met pensioen gaan had een tiental jaren geleden een totaal andere klank dan tegenwoordig. Daarom zijn we op zoek gegaan naar de beleving van UvA-medewerkers rond hun pensioenering. Was dat 65 of eerder en hoe hebben de UvA-pensionado's zich voorbereid? Hoe was het afscheid en hoe kijken ze terug op die periode rond het met pensioen gaan?

De spits wordt afgebeten door Jaap Talsma, zeventig jaar oud, historicus. Jaap is van 1971 tot 2009 onafgebroken in dienst geweest als wetenschappelijk (hoofd)medewerker en vanaf de jaren '90 als Universitair Hoofddocent (UHD). Hij werkte bij de vakgroep Nieuwe en Theoretische Geschiedenis en bij de later ingestelde leerstoelgroep Nederlandse geschiedenis.

Jaap ging met pensioen op 31 maart 2009 (in verband met de zogenaamde Vendrikregeling (zie kader) op de laatste dag van de maand voor de maand waarin hij 65 werd). Vanaf oktober 2006 maakte hij voor 50% van de werktijd gebruik van de FPU-regeling om vaker in Rome te kunnen zijn, waar zijn echtgenote destijds gedetacheerd was. "Vlak daarna kreeg mijn echtgenote een nieuwe baan in Amsterdam, waardoor mijn reden met deeltijd-FPU te gaan, verviel. Maar terugdraaien kon niet meer. Daarom heb ik vanaf het najaar van 2006 in feite (nagenoeg) fulltime doorgewerkt, terwijl ik mijn inkomen deels van het ABP kreeg."

Echt voorbereid heeft Jaap zich niet op zijn pensioen. Wel heeft hij de laatste maanden voor, en bijna de hele eerste maand na zijn pensionering, doorgebracht aan een professionele papierversnipperaar om de overbodig geworden inhoud van 45 verhuisdozen weg te werken. "Dat het er 45 waren, weet ik zo zeker omdat ik twee jaar vóór mijn pensioen in twee dagen tijd de inhoud van alle kasten in mijn (grote) kamer van het P.C. Hooftuis in verhuisdozen heb moeten pakken vanwege nieuwe vloerbedekking die ineens in mijn kamer moest worden gelegd."

Jaap wilde zijn loopbaan bij de UvA graag afsluiten met een afscheidscollege en een receptie voor collega's, oud-collega's, studenten en oud-studenten.

Het opruimen van zijn papierwinkel was niet het leukste wat Jaap zich kon voorstellen

De Voorzitter van de Afdeling Geschiedenis en Archeologie en Regiostudies (GARS) en de Onderwijsdirecteur van het Onderwijsinstituut vonden dat een goed idee en op vrijdag 27 maart 2009 was het zover: in een van de twee amfitheatertjes in het P.C. Hooftuis hield Jaap zijn afscheidscollege voor een gehoor van een kleine honderd personen. Na afloop van het college spraken de voorzitter van de afdeling en de onderwijsdirecteur hem toe met lovende woorden (Jaap zegt het niet, maar hij bloest er nog van). Daarna volgde in de kantine van het P.C. Hooftuis een nog drukker bezochte receptie, waar hij veel oude bekenden heeft gesproken. Afgezien van het feit dat het opruimen van zijn hele papierwinkel niet het leukste was wat hij zich kan voorstellen, kijkt Jaap heel positief terug op de periode rond zijn pensioen. Toch moet het hem nog even van het hart dat er eerder in zijn loopbaan aan de UvA wel eens momenten zijn geweest waarop hij zich minder gewaardeerd heeft gevoeld. Jaap is heel tevreden met zijn huidige leven, maar heeft nauwelijks meer "vrije tijd" dan toen hij nog "werkte".

Wat Jaap na zijn pensioen is gaan doen, zou stof kunnen zijn voor een volgend artikel. ■

❖ Joke Pallada

De Vendrik-regeling hield in dat voor een deelnemer die nog onder het FPU-overgangsrecht viel maar geen gebruik maakte van deze regeling, zijn niet gebruikte FPU-bedragen werden overgeheveld naar het ouderdomspensioen als deze deelnemer stopte op de eerste dag van de maand waarin hij 65 zou worden. Zou hij wachten tot de AOW inging, dan betekende dat dan zijn ouderdomspensioen inging en hij niet meer met FPU kon gaan. Dit had tot gevolg dat het overhevelingsvoordeel verviel.

Eredoctoraat Koningin Wilhelmina

9 september 1938: Een onvergetelijke dag voor de Universiteit van Amsterdam

Bij zoveel festiviteiten rondom het veertigjarig regeringsjubileum van koningin Wilhelmina zal het de meeste Amsterdammers misschien zijn ontgaan, maar de hoogleraren van de Universiteit van Amsterdam droegen die negende september 1938 een feestelijke nieuwe toga. Tot die tijd was de hoofdkleur van hun toga's zwart geweest maar op de nieuwe prijken voor het eerst het roodzwart van de stad en de kleuren van hun eigen faculteit (zie Bronnen).

Voor de hoogleraren aan de jonge faculteit der Economische Wetenschappen onder leiding van rector magnificus prof. Herman Frijda (1887-1944) was het die dag dubbel feest. Aan koningin Wilhelmina zou in de Aula in de Oudemanhuispoort, de Aula van Lehmann (zie de Uitdienstbode 2/1), het eredoctoraat in de Economische Wetenschappen worden verleend. Frijda was haar promotor. Voor Wilhelmina was het niet de eerste keer. In 1914 had ze in Groningen al een eredoctoraat in de Nederlandse letteren in ontvangst mogen nemen en in 1925 een tweede in Leiden, in de Rechtsgeleerdheid dit maal. Maar nu in de Economie, dat was toch bijzonder. Een toekenning op wetenschappelijke gronden natuurlijk. Rector en Senaat motiveerden het eredoctoraat voor koningin Wilhelmina blijkens de bul die later die dag aan haar zou worden uitgereikt aldus:

'Zij hebben zich in het bijzonder rekenschap gegeven van hetgeen Hare Majesteit geweest is voor Haar land in de tijden dat zijn economisch leven door den oorlog eerst en door een hevige crisis later, in ernstige mate werd verstoord en zijn welvaart werd bedreigd. Voor de vele economische vraagstukken, van de grootste samengesteldheid vaak, die toen om oplossing vroegen, heeft

Hare Majesteit steeds een gespannen belangstelling gehad. Vol besef van hun gewicht, vol besef ook van hun omvang en hun diepte, heeft zij aan die vraagstukken steeds haar aandacht gewijd en daarbij getoond doordrongen te zijn van de beteekenis, die voor de behandeling van economische problemen aan de economische wetenschap moet worden toegekend.'

In de Jaarboeken van de Universiteit is de gehele promotieplechtigheid door een anonieme schrijver tot in de kleinste details gerapporteerd. Zo lezen wij:

'Even na half vier kwam de koninklijke stoet aan de Oude Manhuispoort, ter zijde van de Kloveniersburgwal, aan. Daar bevonden zich ter ontvangst de hoogleeraren Brugmans, Scholten, Van der Waals en Van Bakel, die door den Burgemeester-President-Curator aan de Koninklijke Familie werden voorgesteld. Daarna schreden Hare Majesteit, door den Burgemeester-President-Curator begeleid, Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana, begeleid door Prof. Brugmans, Zijn

Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard, begeleid door Prof. Scholten, het koninklijk gevolg en de overige leden van de commissie van ontvangst door de Poort.'

Via de binnenplaats en de Senaatskamer (met allerlei feestelijke onderbrekingen) schreed de stoet voort naar de Aula. Daar aangekomen hieven de (al geruime tijd) aanwezigen staande het Wilhelmus aan. Overvol was de Aula, dat wel. Maar liefst 625 genodigden (inclusief 125 'dames') hadden er een plaats aangewezen gekregen (zie tabel). Maar ondanks de volte rook het er vermoedelijk fris en nieuw en naar verf, want Senaatskamer en Aula hadden in allerijl een grondige opknappbeurt ondergaan.

Maar daar waren de aanwezigen natuurlijk niet voor gekomen. Misschien ook niet voor de uitvoerige verhandeling van de Rector over de geschiedenis van de Amsterdamse universiteit die erop volgde. Gelukkig kondigde hij meteen daarna de eigenlijke promotieplechtigheid aan.

Volgen wij weer het verslag: *'Na deze woorden daalde de Rector van den kathedraal af en plaatste zich tot voor den zetel van Hare Majesteit. Op het oogenblik, waarop de Rector tot het uitspreken der sacramentele formule zou overgaan, stond Hare Majesteit, tegelijk met den senaat, van Haar plaats op ten einde naar gevestigd gebruik, de formule der promotie staande aan te hooren.'*

De Rector sprak daarop de welbekende formule uit die begint met: Uit kracht van de bevoegdheid, etc. Toen hij uitge- ▶

sproken was, begon de volgende fase. Opnieuw het verslag:

‘Inmiddels had de Secretaris van de Senaat zijn zitplaats in de banken der hoogleeraren verlaten en zich links achter den Rector geplaatst om, nadat deze de promotie-formule had beëindigd, Hare Majesteit den doctorsbul te overhandigen. Deze is vervaardigd door den heer J. VAN KRIMPEN te Haarlem. Het grootzegel der Universiteit in roode was hangt aan een lint in de zwartroode kleuren der stad in een zilveren doosje, vervaardigd door de firma BONEBAKKER te Amsterdam. De bul is geborgen in een saf-fraangelen leeren koker, die het werk is van den heer J.H.J. DE VRIES te Amsterdam’.

Nadat de Rector aldus zijn taak had volbracht, sprak hij namens de Senaat nog een heilwens uit, waarna de koningin begon met haar dankwoord. Dit werd door alle aanwezigen staande aangehoord. Na het dankwoord van Hare Majesteit verklaarde de Rector de plechtigheid voor beëindigd.

De koninklijke stoet verliet daarop de Aula onder de tonen van het Wilhelmus, ‘dat thans door alle aanwezigen wordt medegezongen’.

Na de plechtigheid werden de hoogleraren nog aan Hare Majesteit voorgesteld, waarna zij ‘de Senaatskamer door de deur, die naar de receptieaal leidt verlieten’, om de thee te gebruiken. Wij vermoeden dat onze rapporteur van al dit geschrijf wat moe was geworden of wat te lang in de receptiekamer had rondgehangen. In elk geval, eindigt hij/zij zijn/haar verslag met een kort en bondig:

‘Om ruim vijf uur verliet de Koninklijke familie en Haar gevolg de Universiteit, uitgeleide gedaan op dezelfde

Aanwezigen in de Aula bij de erepromotie van Koningin Wilhelmina	
Koninklijke familie en gevolg	15
Curatoren, hoogleeraren en lectoren	133
Conservatoren, assistenten en privaats-docenten	20
Leden gemeenteraad	23
Eeredoctors	11
Rectoren gymnasia en lycea en Directeuren H.B.S. met 5-j.c.	18
Studentenorganisaties, besturen en leden	53
Koninklijke Academie, Universiteiten en hoogeschoolen	22
Kerkbesturen	12
Bedrijfsleven	19
Economisch leven van Amsterdam	12
Dameskaarten	125
Publiek en pers	162

wijze zoals zij was ontvangen. Aldus kwam er een einde aan ‘dezen voor de Universiteit van Amsterdam zoo onvergetelijken dag’. ■

◆ Jan Wieten

Bron citaten: Jaarboek der Universiteit van Amsterdam 1937-1938, hoofdstuk III, pp. 39-53 (UB Bijzondere Collecties)

Overige bronnen: Jurjen Vis, “De Poort. De Oudemanshuispoort en haar gebruikers 1602-2002”. Amsterdam 2002.

Kringlid Cees Mulder exposeert

Cees Mulder, inmiddels gepensioneerd UvA-medewerker (vakdidacticus Natuurkunde, onder andere gehuisvest in de Oude Diamantslijperij (nu CREA)), volgde na zijn FPU een opleiding schilderen en tekenen aan de Kunstacademie in Haarlem. In november en december heeft hij een expositie **OP WEG NAAR SANTIAGO DE COMPOSTELLA** in Buurtgalerie de 5 Talenten, Arie Biemondstraat 103, Amsterdam (oude mortuarium van het WG-terrein). De buurtgalerie is elke dinsdag en woensdagmiddag geopend van 14.00 - 18.00 uur.

Cees heeft een eigen website: www.ceesmulder-kunstschilder.nl, waar u tekst en uitleg kunt vinden.

Bucket list

De NRC heeft in de zaterdageditie al een aantal jaren een rubriek waarin mensen stil staan bij het overlijden van een dierbaar iemand. Wat heeft het met hen gedaan, wat was de impact, hoe hebben zij de dood een plaats kunnen geven? Er komen heel bijzondere verhalen voorbij. En zo trof mij vorig jaar een bijdrage van een jonge vrouw die wist dat ze binnen afzienbare tijd zou sterven en die daarom een *bucket list* had opgesteld. Het was de eerste keer dat ik die term tegenkwam en ik heb meteen in Wikipedia opgezocht wat dat nu precies was. Hierbij de verklaring:

Een bucket list is een lijst met dingen, die iemand nog gedaan wil hebben voor hij sterft (kick the bucket). Terminaal zieke mensen stellen soms nog een bucket list op. De naam is vooral populair geworden door de in 2007 uitgekomen film The Bucket List. Het opstellen en eventueel publiceren van de lijst helpt bij het realiseren van de gestelde doelen. Bij het opstellen kan bijvoorbeeld uitgegaan worden van de levensverwachting, van wat men als kind altijd al wilde doen of nagaan waarvan men het meeste spijt zou hebben als het tijdens het leven niet gedaan zou worden.

Een lijst dus waar de zaken op staan die je nog graag wilt doen. En zonder dat er bij mij nu sprake is van een terminale ziekte of van wat voor ziekte dan ook, realiseerde ik me dat ook ik al jaren een soort van *bucket list* met me meedraag. Ik had het lijstgevoel een paar jaar geleden in Venetië toen ik het feit dat ik daar was, ervoer als de invulling van een al heel lang gekoesterde wens. Zeker ook omdat ik vrijwel zeker wist dat dit de eerste en de laatste keer was dat ik in Venetië zou zijn. En het lezen van *Het Achterhuis* van Anne Frank was ook zo'n *bucket list*-ding. Ik was er in mijn leven nog niet aan toe gekomen. In september heb ik één van de sportiefste activiteiten op mijn *bucket list* uitgevoerd, ik heb deelgenomen aan de Dam-tot-Damloop.

Najaar 2013 was het voor mij raadzaam om een aantal kilo's af te vallen. En ik heb goed onderzocht hoe dat in mijn geval het beste kon. Ik koos er uiteindelijk voor om, naast gepast eten en drinken, op eigen kracht gewicht te gaan verliezen door een verantwoorde lichamelijke inspanning. En zo begon ik te lopen. Eerst stevig wandelen maar al ras bleek een sukkeldrafje veel sneller, veel meer resultaat op te leveren. Ik raakte in een paar maanden een aantal kilo's kwijt. Om die reden moest ik helemaal niet achter mijn oren krabben toen in april een uitnodiging van het Universitair Sportcentrum van de UvA in mijn e-mailbox verscheen om mee te gaan doen aan de Damloop. Nooit had ik gedacht om nog eens te gaan hardlopen en al helemaal niet over een afstand van ruim zestien kilometer. Maar ik heb wel altijd met grote bewondering gekeken naar de kanjers die dat wel konden en ook deden. 'Deep down inside' wilde ik dat ook kunnen! Deelnemen aan de Damloop moest de bekroning

worden op mijn noest verrichte arbeid om af te vallen. Ik schreef me dus in en, stimulans, wist mijn sportieve, studerende zoon zover te krijgen ook mee te doen.

Als service van de zaak verzorgde het Universitair Sportcentrum ook trainingen hardlopen in Amsterdamse parken en je ontving, na betaling van het inschrijfgeld, een mooi wit loopshirt. Ik heb gelopen en getraind voor wat ik waard was. Midden juli was ik voor het eerst in staat zestien kilometer achter elkaar te lopen. Dat kunstje heb ik voor de Damloopdatum nog vier keer herhaald. En zo stond ik zondagochtend 21 september om 10.15 uur op de Prins Hendrikkade tussen ruim zevenhonderdvijftig UvA/HvA-studenten/medewerkers om de tien Engelse mijlen naar Zaandam af te leggen. Dat is gelukt, zelfs met een gemiddelde snelheid van 10 km/u. Het was sensationeel om door de voor auto's afgesloten IJtunnel te lopen en de binnenkomst in Zaandam, waar je tussen vele rijen mensen naar de finish gaat, was ook een ervaring, die ik niet snel zal vergeten. Uiteindelijk was er ook het verschrikkelijke bericht dat een wedstrijdloper van de UvA een hitteberoerte had gekregen en na de finish overleed, een geneeskundestudent van 24 jaar.

En dat, terwijl ik heel wat senioren, waaronder zelfs een enkel Kringlid, de finish heb zien passeren. Het gaat er in het leven niet altijd even eerlijk aan toe. ■

✦ Ton Dujardin

Wie staan er op deze foto?

Naar aanleiding van mijn vorige column Van achter de geraniums ... over Medezeggenschap kreeg ik een heel mooie foto van een oude Universiteitsraad toegestuurd van kringlid Anneke Schmidt. Zij verzorgde van 1975 tot 1982, met mevrouw Chr. Pelgrim, de verslaglegging van de Universiteitsraad. De foto is waarschijnlijk eind zeventiger jaren gemaakt, door UvA-fotograaf Ronald (?) Sweers, zoon van de eigenaar van

een beroemd restaurant op de hoek van Westeinde en Nicolaas Witsenkade.

Anneke schrijft:
De fracties in de raad waren AUB (wetenschappers) - daarvan is Ben van Beek goed herkenbaar voor mij althans. Dan de Progressieve Partij (wetenschappers en TAS-personeel (= technisch- en administratief personeel) en 1/3 deel studenten. Daar was meen ik, Thera de Wolf bij.

Nu is de redactie reuze benieuwd of kringleden de namen van alle deelnemers van de raad bij elkaar kunnen brengen. Wij nodigen u daarom van harte uit de voor u bekende personen aan ons door te geven. Voor het gemak hebben we er een silhouetfoto bijgeplaatst, met de personen genummerd.

De voor u bekende namen sturen naar: UvA.Uitdienstbode@gmail.com ■

Afmelden Kringactiviteiten

In de uitnodigingen voor een lezing of excursie van de Kring UvA-senioren wordt in de regel gevraagd u aan te melden voor de georganiseerde activiteit. Dat doen we, omdat de ruimtes waar bijeenkomsten en excursies plaatsvinden, vaak voor slechts een bepaald aantal leden geschikt zijn. Rondleidingen kunnen niet in te grote groepen worden georganiseerd, omdat de effectiviteit anders verloren gaat. Ook is het prettig dat voor de catering de te bestellen hoeveelheden gepast zijn. Wanneer voor een activiteit een maximaal aantal leden zich heeft aangemeld, wordt er een wachtlijst aangelegd, op volgorde van binnenkomst van de aanmeldingen. Leden die zeker geen kans meer maken op een plek krijgen per omgaande een afmelding.

Met lede ogen heeft het bestuur moeten aanzien dat in enkele gevallen een aantal Kringleden, dat zich voor een activiteit had aangemeld, soms zonder bericht niet kwam opdagen.

Dat is heel vervelend. Niet alleen worden degenen die er ook graag bij waren geweest gedupeerd, de bestelde catering, die dan te royaal is, moet wel worden betaald.

Daarom een vriendelijk verzoek:

Wanneer u zich heeft aangemeld voor een Kringactiviteit, en u kunt onverwacht niet deelnemen, blijft u dan s.v.p. niet zonder u tijdig af te melden weg. Er kan, indien u verhinderd bent, dan eventueel iemand anders uitgenodigd worden. Voor de kerstlunch, waarvoor u ook dit jaar weer een uitnodiging krijgt, is het gezien de kosten zeker nodig dat vraag en aanbod overeenstemmen. We zien ons bij deze activiteit genoodzaakt bij niet afmelding tot twee dagen vóór de geplande datum, de voor u gemaakte kosten in rekening te brengen. ■

Het bestuur

Maarten Boasson overleden

Op 26 september 2014 is in Borculo (Gld.) Maarten Boasson, emeritus hoogleraar aan de UvA en cellist, overleden. Alhoewel uit het overlijdensbericht blijkt dat Maarten al twee jaar aan een ziekte leed, kwam dit droevige bericht voor het bestuur van onze Kring onverwacht. Op 16 maart jl. heeft Maarten Boasson, samen met zijn vaste muziekpartner Peter Cramer, nog een mooi concert gegeven voor onze Kring in de

Muziekzaal van CREA. De ruim zestig Kringleden en hun partners die het concert bezochten, zullen zich dat zeker herinneren. De musici, Maarten cello en Peter piano, speelden werken van Beethoven, Prokofieff en Brahms. Maarten lichtte deze werken op een prettige en amusante manier toe. In het vorige nummer van de Uitdienstbode, jaargang 2, nummer 2, juni 2014, pagina 5, zijn een verslag en een recensie van dit concert verschenen.

Wij waren van plan Maarten en zijn muziekpartner opnieuw uit te nodigen voor een concert in 2015. Het heeft niet zo moge zijn.

Wij zullen Maarten Boasson gedenken als een zeer muzikaal en vooral aimabel mens en we zijn dankbaar voor wat hij voor ons heeft betekend.

Het bestuur van de Kring UvA-senioren

Ledenbestand

Nieuwe leden sinds juli 2014:

Mevrouw J.C.M. Hendriks
Mevrouw A. Opdam
Mevrouw drs. N.P. de Casparis MA
De heer dr. W.C.M. Mattens
Mevrouw drs. J.S. Ploeger
Mevrouw dr. M.A.E. van Montfrans
de heer dr. J.P.B.M. de Vries ■

Geïnteresseerden kunnen zich aanmelden via alumni.uva.nl

REDACTIE:

Ton Dujardin, Madzy Koudstaal,
Joke Pallada, Jan Reints, Jan Wieten
en Frans Willemsen

Fotografie:

p.1,2,4,5,6,9 en 12: Madzy Koudstaal
p.1 en p.6: Louis Deen
p.8: Koninklijk Huis Archief
p.9: Cees Mulder
p.10: Jacob van den Noort
p.11: Dirk Gillissen

Ontwerp & layout:

Liek van den Braak, Lont - Grafisch werk

Vragen of opmerkingen?

Neem contact op met:
e-mail: uva.uitdienstbode@gmail.com
Tel: 020 525 45 80 (alleen op vrijdag)

Deadline volgende nummer:

30 januari 2015

- Universiteitsdag:** 8 november met een lezing van Marita Mathijssen voor de Kring UvA-senioren en de Kring Geschiedenis
- Kerstlunch:** 17 december in de Academische Club
- Kringbijeenkomst:** 18 februari 2015 in de Academische Club met als gast Sijbolt Noorda.

U ontvangt voor alle activiteiten een uitnodiging.